

kepartis side har fået forfægtet sine synspunkter på det her område, for Dansk Folkeparti har længe talt for, at der kom en langt strammere styring og en individuel styring af kommunerne. Det er vel også, fordi Dansk Folkeparti oplever, at man har meget større indflydelse i forbindelse med finanslovforhandlingerne herinde i forhold til at kunne gøre forskellige tiltag, som man måske ikke oplever man helt på samme måde kan gøre i kommunerne, og da man så kan blive afsender herinde i stedet for, sker det altså på bekostning af kommunerne.

Det er jo dygtigt gjort, men det, der er det underlige, er jo, at regeringspartierne er hoppet med på vognen.

Kl. 19:23

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Er der flere korte bemærkninger? Det er der ikke. Tak til ordføreren. Næste ordfører er Enhedslistens ordfører, og det er hr. Per Clausen.

Kl. 19:23

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Der er jo mange fordele ved at blive gammel. En af fordelene er, at man kan huske mange ting. En af de ting, som jeg husker, var dengang, Venstre gik til valg under parolen om det nære Danmark, at man altså skulle bringe tingene ud så tæt på borgerne som muligt, hvor beslutningerne skulle træffes. Man kunne forestille sig, at der dengang havde været en socialdemokratisk minister, der havde sagt: Jamen det er fuldstændig rigtigt, at alle beslutninger skal træffes ude i kommunerne, men vi bestemmer naturligvis, hvor mange penge I får fra staten, og vi bestemmer også, hvad I skal opkræve i skat. Når det nu er Venstre og Socialdemokratiet, kunne det jo selvfølgelig være, at Socialdemokratiet havde sagt: I skal mindst opkræve det og det i skat. Men jeg ved godt, hvad reaktionen fra Venstre havde været dengang. Man havde harmdirrende talt imod dette socialistiske, centraliserede statsstyre.

Det var så synspunktet dengang. Det synspunkt har man så forladt nu, og det har man jo, fordi man har et politisk problem. Det politiske problem er, at Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har besluttet sig for, at væksten i det offentlige forbrug skal være væsentlig mindre end væksten i det private forbrug. Det har man forsøgt at gennemføre ved at lave nogle aftaler med kommunerne og Kommunernes Landsforening, der skulle sikre det. Kommunalpolitikkerne, som så skulle stå for udførelsen af

det her, skulle stå for det hårde arbejde med at overbevise borgerne om, at det var bedre, at de selv beholdt pengene. Til gengæld måtte de se, at skoler og daginstitutioner osv. forfaldt. Det var de så ikke i stand til at overbevise borgerne om.

Borgerne har jo gentagne gange stillet krav om at få velfærdsforbedringer og sagt, at de er helt indstillet på at betale mere i skat. Jeg har stået i Århus, jeg har stået i Aalborg og talt med unge mennesker, som hævdede, at de sådan set var borgerlige, men som havde den klare opfattelse, at de ikke kunne forstå, hvorfor man ikke i kommunen, når man nu vil det i kommunen, kan få bedre vilkår i daginstitutionerne ved at betale lidt mere i skat.

Det, som nogle kommuner har gjort, er, at de, fordi de har været stillet over for meget omfattende krav, protester og reaktioner fra borgerne, har sat skatten op. Det er beklageligt for Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti. Resultatet af det er jo, at væksten i den offentlige sektor er blevet betydelig større, end det var planlagt. Det skal dog siges, at regeringspartiernes medlemmer indimellem bruger det resultat, som de har gjort hvad de kunne for at bekæmpe, til at sige: Vi ønsker ikke at skære så meget ned, som vi sagde vi ville.

Det er så bare, fordi deres politik ikke lykkes.

Når det nu er sådan, at en vigtig del af det kommunale selvstyre er, at kommunerne kan skræddersy deres velfærdsydelse efter netop deres borgers behov og vel at mærke også efter, hvordan borgerne selv opfatter at deres behov er. Det er jo det, det også handler om i politik. Det er også en politisk prioritering, om man hellere vil prioritere et privatforbrug end et offentligt forbrug. Det fører selvfølgelig til forskellige omkostninger og bliver afspejlet i forskellige skatteniveauer rundt omkring i kommunerne, og de her lovforslag, som vi behandler i dag, lukker i realiteten kommunernes mulighed for at prioritere velfærdsydelse og finansiere dem igennem kommuneskatten. Det er ikke så mærkeligt, for det er formålet!

Jeg synes bare, at man så måske skal lade være med at lade, som om man er vældig optaget af det kommunale selvstyre.

Det lovforslag, som vi så behandler her, har specifikt den konsekvent, at det fra den 1. januar 2009 ikke længere vil være muligt at skattefinansiere et midlertidigt øget aktivitetsniveau i en kommune, medmindre der samtidig i andre kommuner er behov for at sænke skatterne. Det